

Vezměte, prosíme, na vědomí, že text článku odpovídá platné právní úpravě ke dni publikace.

Nový náhled na definici sportu v rozhodovací praxi Soudního dvora EU?

Soudní dvůr EU se v rozsudku ze dne 26. října 2017 ve věci *The English Bridge Union Limited* proti *Commissioners for Her Majesty's Revenue and Customs* (C-90/16)[1] zabýval velice zajímavou otázkou, zda lze sportovní bridž zařadit pod pojem sportu a lze mu přiznat osvobození od DPH ve smyslu směrnice Rady 2006/112/ES ze dne 28. listopadu 2006 o společném systému daně z přidané hodnoty. Primárním problémem totiž je, že pojem sportu není na úrovni unijního práva definován. Zajímavé jsou dva aspekty tohoto rozhodnutí. Prvním je to, že Soudní dvůr EU zaujal odlišný postoj od stanoviska generálního advokáta a dále, že soud stanovil tři faktory, které musí být vzaty v potaz při určování významu a dosahu pojmu sport.

Shrnutí případu a předběžné otázky

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týkala výkladu čl. 132 odst. 1 písm. m) směrnice Rady 2006/112/ES ze dne 28. listopadu 2006 o společném systému daně z přidané hodnoty (dále „Směrnice o DPH“). Tato žádost byla předložena v rámci sporu mezi *The English Bridge Union Limited* (dále jen „EBU“) a *Commissioners for Her Majesty's Revenue and Customs* (daňová a celní správa Spojeného království) ve věci uplatnění daně z přidané hodnoty (DPH) na vstupní poplatky, které EBU vybírá v rámci turnajů sportovního bridže, které organizuje. EBU, jehož členy jsou regionální sdružení a jednotlivci, organizuje sportovní bridžové turnaje a za účast na nich si od hráčů účtuje vstupní poplatky. Z těchto poplatků odvádí DPH. EBU, který měl za to, že uvedené poplatky mají být osvobozeny od daně na základě čl. 132 odst. 1 písm. m) Směrnice o DPH, požádal daňovou správu o vrácení této daně, přičemž tato žádost byla zamítnuta.

Věc se dostala k soudu, který měl za to, že výraz sport musí získat autonomní smysl a musí být uplatňován jednotně ve všech členských státech, a z tohoto důvodu se soud rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

- 1) Jaké základní charakteristiky musí vykazovat určitá činnost, aby mohla být ‚sportem‘ ve smyslu čl. 132 odst. 1 písm. m) směrnice 2006/112? Musí mít daná činnost zejména významný (nebo nikoliv zanedbatelný) tělesný aspekt, jenž je určující pro její výsledek, nebo postačuje, že má významný duševní aspekt, který je určující pro její výsledek?
- 2) Je sportovní bridž ‚sportem‘ ve smyslu čl. 132 odst. 1 písm. m) směrnice 2006/112?[2]

Stanovisko generálního advokáta

Prvním podstatným závěrem generálního advokáta Szpunara bylo to, že z předchozí judikatury

Soudního dvora týkající se výkladu ustanovení Směrnice o DPH lze dovodit, že pojem sport musí být ve smyslu této směrnice vykládán restriktivně, ovšem s přihlédnutím k účelu a cíli daného osvobození.[3] Vzhledem ke shora uvedenému se generální advokát přiklonil k tomu, že pojem sport je potřeba vykládat podle klasických výkladových technik, konkrétně za pomoci výkladu znění, systematiky (nebo obecného rámce), souvislostí/cílů (nebo ducha) a historie.[4]

S odkazem na různé definice sportu provedené v minulosti ze strany Rady Evropy[5] či olympijského hnutí a mezinárodních sportovních asociací dospěl generální advokát k tomu, že do definice sportu přijímaného v rámci „sportovního hnutí“ (ve smyslu olympijského hnutí) se totiž mezi sporty výslovně řadí i duševní sporty nebo aktivity bez tělesného aspektu, kdy nejlepším příkladem jsou v tomto směru šachy.[6] Z toho dovozuje, že k tomu, aby byla určitá činnost uznána jako sport, nemusí mít nutně tělesný aspekt. Povinný tělesný aspekt by ipso facto vyloučil řadu aktivit, které se všeobecně považují za sport, ačkoliv je u nich tělesný aspekt více než okrajový, a o jejich klasifikaci coby sportu není pochyb. V tomto ohledu uvádí generální advokát např. střelbu nebo lukostřelbu.[7]

Na základě všeho shora uvedeného pak generální advokát došel k závěru, že existence určitého tělesného aspektu není nutná. Je pravda, že pod definici sportu bude spadat jen málo netělesných činností, jelikož nesmí být čistě rekreační, musí dosahovat určité úrovně uznání a mít vlastnosti a přínosy související s většinou tělesných sportů, v rozsahu, v němž by se účinky na duševní zdatnost a pohodu měly považovat za zaměnitelné s fyzickou zdatností a pohodou. V souladu s tím lze tedy uzavřít, že mezi charakteristiky, které musí vykazovat určitá činnost, aby mohla být „sportem“ ve smyslu čl. 132 odst. 1 písm. m) Směrnice o DPH, nemusí nutně patřit nikoliv nevýznamný tělesný aspekt, jenž je podstatný pro její výsledek. Postačuje, že činnost má významný duševní aspekt, který je podstatný pro její výsledek. V tomto smyslu je podle jeho názoru i bridž sportem.[8]

Rozhodnutí Soudního dvora EU

Soudní dvůr stanovisko generálního advokáta nepřijal a naopak sám stanovil tři faktory, podle nichž musí být určen význam pojmu „sport“. Těmito faktory jsou (i) obvyklý smysl pojmu v běžném jazyce, (ii) přihlédnutí ke kontextu, ve kterém je pojem použit a (iii) cíl, který sleduje právní úprava, jejíž je tento pojem součástí.[9]

Pokud jde o smysl výrazu „sport“ v běžném jazyce, tento výraz obvykle označuje činnost fyzické povahy, nebo jinými slovy činnost vyznačující se nezanedbatelným tělesným aspektem (zde je tedy názor Soudního dvora totožný se závěrem generálního advokáta). Ve smyslu kontextu právního předpisu je třeba vycházet z restriktivního výkladu, jelikož osvobození od daní představuje výjimky z obecné zásady, podle které je DPH vybírána za každé úplatné poskytnutí služeb uskutečněné osobou povinnou k dani. A konečně, pokud jde o účel čl. 132 odst. 1 písm. m) Směrnice o DPH, je třeba připomenout, že cílem tohoto ustanovení je podpora určitých činností ve veřejném zájmu, a sice služeb úzce souvisejících s provozováním sportu nebo tělesnou výchovou, které poskytují neziskové organizace osobám vykonávajícím sportovní nebo tělovýchovnou činnost.[10]

Soudní dvůr vyšel ze své předchozí judikatury, ze které vyplývá, že cílem článku 132 Směrnice o DPH je taxativně definovat určité činnosti ve veřejném zájmu, na které se musí jako výjimka vztahovat osvobození od DPH a uzavřel, že ze znění uvedeného čl. 132 odst. 1 písm. m), jakož i ze systematického a teleologického výkladu Směrnice o DPH vyplývá, že se toto ustanovení vztahuje pouze na činnosti, které se vyznačují nezanedbatelným tělesným aspektem.[11]

Krátký komentář

Ze shora uvedeného by se tedy mohlo zdát, že Soudní dvůr nyní zastává názor, že pod pojem sport

nelze podřadit tu činnost, která se vyznačuje zanedbatelným tělesným aspektem. Tím by došlo k vyřazení nikoliv nepodstatného množství nyní uznávaných sportovních disciplín z dosahu pojmu sport. Aniž bych se na tomto místě pouštěl do hlubší analýzy stran přítomnosti tělesného aspektu u jednotlivých sportů, je nezbytné poznamenat, že sám Soudní dvůr uvedl, že jeho úkolem v této věci nebylo, aby určil význam pojmu sport obecně, avšak aby ho vyložil v rámci Směrnice o DPH a zejména ve vztahu k osvobození od daně.[12] Jak uvedl generální advokát a stejně jak potvrdil i Soudní dvůr, v oblasti daňové politiky je třeba zaujmout spíše restriktivní výklad jednotlivých ustanovení konkrétních předpisů. S tím lze samozřejmě obecně souhlasit, nicméně není podle mého názoru správné, pokud bude pro každé právní odvětví definice sportu (sportovní činnosti) rozdílná. V tomto ohledu se tedy nabízí několik možností. První možností by bylo, kdyby byl pojem sport vždy definován pro účely daného konkrétního předpisu (např. ve Směrnici o DPH by bylo uvedeno, že zahrnuje jen případy, u nichž dochází k zanedbatelné tělesné aktivitě). Další možností by bylo přijmout definici sportu užívanou v rámci olympijského a obecně sportovního prostředí (např. definici užívanou Global Association of International Sports Federations, dříve SportAccord). Poslední zde uvažovanou možností je ponechat stav současný, totiž bez legislativního (unijního) zakotvení definice sportu, přičemž v takovém případě opět hrozí značný stav právní nejistoty.

Závěr

Vzhledem k tomu, že výše uvedené rozhodnutí Soudního dvora bylo přijato v rámci daňového kontextu, kde je přístup státních orgánů často převážně restriktivní (zejména pokud se týká osvobození od daňových povinností), nelze podle mého názoru uvedený závěr generalizovat (jak ostatně i potvrzuje Soudní dvůr). Ostatně, stejně také jak uvádí Soudní dvůr, nelze ani vyloučit takový přístup, že i když dané sportovní odvětví nemusí spadat pod definici sportu, bude možné na něho nahlížet jako na součást kultury daného státu (přičemž i takový status zpravidla může znamenat osvobození od daňové povinnosti). Zde však opět vyvstává značná nejistota, neboť v každém členském státě EU mohou pod tento pojem spadat odlišné aktivity a tedy aktivita, která může být uznána jako součást kultury v jednom členském státě, nemusí být takto uznána v jiném. Je tak třeba vyčkat na další rozhodovací praxi Soudního dvora, případně na zakotvení definice sportu přímo do primárního či sekundárního evropského práva.

JUDr. Jiří Janák,
advokát

[KŠD LEGAL advokátní kancelář s.r.o.](#)

CITY TOWER
Hvězdova 1716/2b
140 00 Praha 4

Tel.: +420 221 412 611
Fax: +420 222 254 030
e-mail: ksd.law@ksd.cz

- [1] Dostupné na www, k dispozici >>> [zde](#).
- [2] Viz odst. 13 rozhodnutí Soudního dvora C-90/16.
- [3] Viz odst. 21 stanovisko generálního advokáta Macieje Szpunara ze dne 15. června 2017, dostupné na www, k dispozici >>> [zde](#).
- [4] Viz odst. 22 stanoviska generálního advokáta.
- [5] Viz Charta sportu z roku 1992.
- [6] Viz odst. 38 stanoviska generálního advokáta a také např. viz „Definition of Sport“, SportAccord International Federations' Union, Ženeva, 2016, viz - dostupné na www, k dispozici >>> [zde](#).
- [7] Odst. 40 stanoviska generálního advokáta.
- [8] Stejně, odst. 45, 46 a 49. Tento závěr podporuje generální advokát i tím, že Mezinárodní olympijský výbor bridž jako sport uznal již v roce 1998, přičemž nyní mu dokonce přiznal i olympijský status.
- [9] Viz odst. 18 rozhodnutí Soudního dvora C-90/16.
- [10] Viz odst. 19-24 rozhodnutí Soudního dvora C-90/16.
- [11] Stejně, odst. 27.
- [12] Stejně, odst. 16.

© EPRAVO.CZ - Sbírka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [EUDAMED: Jednotná databáze mění pravidla hry na trhu zdravotnických prostředků](#)
- [Evropská unie mění pravidla plateb: více odpovědnosti, intenzivnější zpracování dat, více kontrol](#)
- [Revize zájezdové směrnice: co přináší, co hrozilo a co to znamená pro praxi](#)
- [Novinky z české a evropské regulace finančních institucí za měsíc květen 2026](#)
- [Sport versus EU - aktuální sportovní kauzy rozhodované Soudním dvorem EU](#)
- [Postavení finančního arbitra v kontextu nařízení Brusel I bis - Funkční pojetí „soudu“, osvědčení podle čl. 53 a možnost výkonu nálezu v jiných členských státech EU](#)
- [ESG Simple jako praktická opora pro ESG reporting malých a středních podniků](#)
- [Novinky z české a evropské regulace finančních institucí za měsíc duben 2026](#)
- [Dvě kiwi denně: EU schválila první zdravotní tvrzení pro čerstvé ovoce](#)
- [Digital Omnibus: Revoluce v datech, nebo jen nová zátěž pro podnikatele?](#)
- [Nová pravidla pro ground handling v EU a jejich dopady na letecký sektor](#)